

LBRIS

We know
books

MARISSA MEYER

**INSTANT
KARO[♥]A**

Traducere din engleză de
Iulia Dromereschi

COLECTIA
YOUNG
ADULT

Capitolul 1

Quint Erickson întârzie.
Iar.

— N-ar trebui să mă surprindă. Nu sunt surprinsă. Aș fi mai surprinsă dacă ar ajunge la timp. Dar chiar azi? Serios? *Dintre toate zilele?*

Fierb pe locul meu, cu degetele bătând darabana pe planșa de prezentare, strânsă pe masa de laborator, și cu ochii fixați pe ceasul aflat deasupra ușii, în timp ce repet în gând cuvintele pe care le memorez de o săptămână.

Plajele și apele noastre de coastă sunt căminul unor specii remarcabile. Pești, mamifere și țestoase marine și...

— Rechinii, zice Maya Livingstone, din fața clasei, au fost grav nedreptățiți de Hollywood, în ultimele decenii. Nu sunt monștrii în care i-au transformat oamenii!

— În plus, adaugă partenerul ei de laborator, Ezra Kent, cine mănâncă pe cine? Adică știati că oamenii chiar *mănâncă* rechini?

Maya îi aruncă o privire, încruntându-se.

— În mare parte, doar înotătoarele. Ca să fie clar.

— Da! Fac supă din ele, spune Ezra. Supa de înotătoare de rechin este o superdelicatesă, pentru că este moale și crocantă *în același timp*. Ia încercați să băgați asta la cap! Dar ce vreau de fapt să spun e că eu sigur aș încerca-o!

Unii dintre colegii noștri se prefac că vomită, scârbiți, deși este clar că exact reacția asta spera să o obțină Ezra. Cei mai mulți îi zic EZ și credeam că-i o referință la numeroase escapade sexuale, însă acum cred că-i spun așa doar fiindcă are o reputație de glumeț. Profesorii noștri au înțeles că nu e cazul să-l așeze lângă Quint.

— În fine, reia Maya, încercând să revină la subiectul discuției.

Continuă să vorbească despre metodele oribile prin care vânătorii prind rechinii și le taie înotătoarele, apoi îi eliberează din nou în apă. Fără înotătoare, se scufundă și fie se sufocă, fie sunt mâncați de vii de alți prădători.

Toți colegii se strâmbă.

— Și apoi fac supă din ei! adaugă Ezra, în caz că a ratat cineva partea aia.

Mai trece un minut. Îmi mușc obrazul pe interior, străduindu-mă să mă calmez. Încep aceeași tiradă frustrată pe care mi-o repet în minte a opta milioane oară anul ăsta.

Quint. Erickson. Este. Cel. Mai. Nasol.

I-am reamintit chiar ieri. Nu uita, Quint, c-avem o prezentare importantă mâine! Aduci tu referatul. Trebuie să mă ajuți cu introducerea. Te rog, de dragul tuturor lucrurilor bune de pe lume, să nu întârzi!

Răspunsul lui?

A dat din umeri.

Sunt un tip ocupat, Prudence. Dar o să mă străduiesc.

Sigur. Fiindcă are multe de făcut într-o marți, înainte de 8:30.

Știu că pot să mă descurc și singură cu introducerea. Până la urmă, am repetat fără el. Dar trebuie să aducă hârtiile la care să se poată holba restul colegilor, cât vorbim. Hârtiile care le-ar ține ochii plictisiți și dezinteresați departe de mine.

Toți încep să aplaude fără chef și eu tresar. Îmi lovesc palmele una de alta o dată, de două ori, apoi le las pe masă. Maya

și Ezra își strâng planșa de prezentare. Mă uit la Jude, care stă în primul rând, și, deși îi văd doar ceafa, știu că ochii lui n-au părăsit-o pe Maya de când s-a ridicat și nici nu o vor părăsi până ce nu se așază din nou, iar el n-o să aibă de ales decât fie să privească în altă parte, fie să riște să atragă atenția asupra faptului că se holbează. Îmi iubesc mult fratele, dar pasiunea lui pentru Maya Livingstone durează deja din clasa a cincea. Să fiu sinceră, a început să pară lipsită de speranță.

Are toată compasiunea mea. Chiar nu glumesc. În fond, vorbim de *Maya Livingstone*. Cam toți cei din clasa a zecea suspină după ea. Dar îmi cunosc fratele. Nu va îndrăzni s-o invite în oraș.

De aici lipsa de speranță.

Săracul!

Dar hai să ne întoarcem la săraca de mine. Maya și Ezra se trântesc pe locurile lor și, în continuare, nici urmă de Quint. Nici urmă de hârtiile pe care trebuia să le aducă.

Disperată, îmi pescuiesc rujul roșu din geantă și aplic repede un strat nou, în caz că a început să se șteargă de când m-am dat cu el înainte de oră. Nu-mi place să mă machiez, dar un ruj îndrăzneț îmi ridică instant moralul. E armura mea. O armă.

Poți face asta! îmi spun. *N-ai nevoie de Quint.*

Inima a început să-mi bată tot mai tare. Respir tot mai repede. Strecor rujul înapoi în geantă și îmi iau cartonășele. Nu cred că voi avea nevoie de ele. Am repetat de atâtea ori, încât pot vorbi despre habitate și protecția mediului și-n somn. Dar faptul că le am cu mine mă ajută să-mi potolesc nervii întinși la maximum.

Cel puțin, cred că o vor face. Sper că o vor face.

Până când mă lovește brusc teama că palmele transpirate vor șterge cerneala, care va deveni astfel ilizibilă, și emoțiile mă vor coplesi din nou, din plin.

— Și ultima prezentare, începe domnul Chavez, cu o privire aproape empatică. Îmi pare rău, Prudence! Am amânat cât s-a putut. Poate că ni se alătură Quint înainte să termine.

Mă forțez să zâmbesc.

— E în regulă. Oricum plănuisem să vorbesc mai mult eu.

Nu e deloc în regulă. Dar acum nu se mai poate face nimic.

Mă ridic încet în picioare, îmi bag notițele în buzunar și iau planșa de prezentare și sacoșa de pânză plină cu materiale bonus. Îmi tremură mâinile. Mă opresc cât să expir profund, să închid ochii strâns, să repet refrenul pe care mi-l spun mereu când trebuie să vorbesc sau să apar în fața oamenilor.

Sunt doar zece minute din viața ta, Prudence. Apoi totul se termină și poți merge mai departe. Zece minute. Poți s-o faci!

Deschid ochii, îmi îndrept umerii și-mi croiesc drum în fața clasei.

Nu că nu m-aș pricepe deloc la vorbitul în public. Cred că sunt chiar bună, după ce mă încălzesc. Știu cum să-mi proiectez vocea astfel încât să mă audă toată lumea. Repet mereu până la epuizare înainte, ca să nu mă încurc, și muncesc din greu să fiu amuzantă și plină de viață.

Doar că momentele de dinainte să încep sunt oribile. Sunt convinsă mereu că va merge ceva prost. Că mintea mi se va goli și voi uita totul. Că voi începe să transpir. Că mă voi face roșie ca focul. Că voi leșina.

Dar, odată ce încep, sunt în regulă, de obicei. Trebuie doar să încep... și apoi, înainte să-mi dau seama, totul se termină. Și aud ce aud de fiecare dată: *Uau, Prudence, ești în elementul tău! Ești o vorbitoare înăscută. Bravo!*

Cuvinte care-mi liniștesc sufletul disperat.

Profesorii, cel puțin, zic lucrurile astea. Colegii mei nu se prea obosesc.

Ceea ce-mi convine de minune.

Îmi ia câteva secunde să mă pregătesc, prinzând planșa de prezentare pe tabla albă și dând la o parte sacoșa cu bună-tăți-surpriză. Apoi trag măsura pe roți care susține macheta, adusă înainte să înceapă ora, încă acoperită cu un cearșaf albastru.

Țin cartonașele într-o mână, iar cu cealaltă apuc indicatorul folosit de domnul Chavez ca să arate detaliile de pe prezentările lui în PowerPoint.

Zâmbesc.

Încerc să-i surprind privirea lui Jude, dar el mâzgălește în caietul lui de schițe și nu e receptiv la mesaje.

Grozav, frățioare! Mersi de susținere!

Restul colegilor mă privesc atât de plictisiți, încât zici că-s cu toții în comă.

Mi se strânge stomacul.

Începe odată!

Sunt doar zece minute.

Va fi bine.

Inspir.

— Trebuia să am materiale suplimentare la care să vă uitați, încep cu o voce prea ascuțită și mă opresc să-mi dreg glasul, înainte să continui: Ca să le puteți urmări în timpul prezentării. Dar Quint trebuia să le aducă și el... nu-i aici.

Strâng din dinți. Aș vrea să condamn nedreptatea care mi se întâmplă. Partenerii tuturor au apărut! Dar al meu nu s-a obosit.

— În fine, reiau, fluturând indicatorul prin aer, dramatic. Hai să-i dăm drumul!

Mă plimb prin fața planșei de prezentare și expir întretăiat.

Începe odată!

Zâmbind larg, mă lansez în introducerea pregătită.

— Un lucru pe care l-am învățat cu privire la biologia marină, grație excepționalului tutelaj al domnului Chavez –

aici mă opresc ca să arăt cu entuziasm spre profesorul nostru, care arată înapoi spre mine cu o vioiciune considerabil mai mică - este că suntem atât de norocoși aici, în Fortuna Beach, pentru că avem acces la o viață marină bogată. Plajele noastre și apele de coastă sunt casa multor specii deosebite. Pești, mamifere, țestoase și rechini...

— Rechinii sunt pești, intervine Maya.

Mă încordez și-i arunc o privire urâtă. Nimic nu poate destabiliza o prezentare repetată obsesiv mai mult decât întreruperile inutile.

Întreruperile sunt dușmanul.

Îmi lipesc iar zâmbetul pe față. Sunt tentată să o iau de la capăt, dar mă forțez să continui de unde am rămas. *Pești, mamifere, țestoase și rechini...*

— Până la ecosistemele diverse de plancton și viață vegetală care se găsesc în Orange Bay. Aceste resurse sunt un dar și este responsabilitatea noastră nu doar să ne bucurăm de ele, ci și să le protejăm. De aceea, pentru proiectul de semestru, Quint și cu mine am decis să ne concentrăm eforturile asupra - fac o pauză, pentru un efect dramatic - conservării marine prin ecoturism!

Apuc pânza albastră și-o trag de pe exponat, dezvelind macheta făcută cu mâna mea, care prezintă Main Street, punctul turistic principal din Fortuna Beach, paralel cu plaja și faleza.

Nu rezist tentației de a privi în jur, curioasă de reacțiile colegilor. Câțiva dintre cei din primele rânduri se străduiesc să vadă macheta, dar mulți privesc absenți pe ferestrele însorite sau încearcă să-și folosească discret telefoanele ascunse sub mesele de laborator.

Măcar domnul Chavez pare intrigat de machetă. Jude a ridicat și el privirea, pentru că știe câte ore lungi am petrecut meșterind la prezentare. Ochii ni se întâlnesc și ridică subtil degetul mare, în semn de încurajare.

Mă duc în spatele mesei, ca să stau deasupra dioramei și să arăt cele mai interesante caracteristici. Simt efectele adrenalinei și nu mai am senzația că mă voi face ghem de panică. Acum sunt plină de energie.

— Noul nostru hub de turism va fi Orange Bay Resort & Spa, care va furniza servicii clienței cu dare de mână. Vizitatorii vor aprecia luxul, vor tânji după aventură, dar, ce să vezi - pocnesc cu îndrăzneală din degete - vor proteja și mediul!

Arăt cu indicatorul clădirea.

— Din materiale de construcție reciclate și având numeroase facilități care susțin conservarea apei și a energiei, întregul oraș va vorbi despre această stațiune. Dar turiștii noștri nu vin aici doar să doarmă. Vor să exploreze. De aceea Fortuna Beach are nevoie de stații de închiriere pentru biciclete electrice, poziționate la ambele capete ale falezei - ating cu bățul standurile de biciclete - și pentru bărcile electrice care vor porni chiar din docul privat al stațiunii. Dar ce va atrage cu adevărat clienții, ce va transforma cu adevărat Fortuna Beach într-o destinație obligatorie pentru turiștii ecoconștienți...

Ușa clasei se deschide și se izbește de perete.

Tresar.

— Scuze, domnule C! se aude o voce care-mi face părul să se ridice pe ceafă.

Surprinderea mi se transformă într-o furie abia ținută sub control.

Degetele mi se strâng în jurul indicatorului în timp ce-mi îndrept lent privirea spre Quint Erickson. Trece printre mese și bate cuba cu Ezra. Așa se salută ei în fiecare zi.

O parte din mine și-ar fi dorit să se oprească mai întâi în fața clasei și să mă salute *pe mine* așa. Ar fi fost ocazia perfectă să-l lovesc cu indicatorul.

Scrâșnesc, încruntându-mă la ceafa lui, în vreme ce ajunge la masa noastră de laborator din ultimul rând și își lasă

rucsacul pe ea. Când trage fermoarul, zgomotul îmi amintește de cel scos de motorul unei bărci. Începe să fluiera – să fluiera – în timp ce scotocește prin haosul de hârtii și cărți și pixuri și nouă luni de mizerii adunate în chestia aia.

Aștept. Cineva tușește. Cu colțul ochiului îl văd pe Jude începând să se foiască. Se simte inconfortabil, în numele meu. Numai că, din nu știu ce motiv, eu nu mă simt deloc inconfortabil. În mod normal, o întrerupere de o asemenea enormitate m-ar da total peste cap, însă acum sunt prea ocupată să strangulez indicatorul și să mă prefac că-i gâtul lui Quint. Aș putea petrece toată ziua în picioare, în ciuda tăcerii incomode, așteptând să-și dea seama ce a făcut.

Spre frustrarea mea nemărginită, Quint nu pare deloc conștient. De iritarea mea. De faptul că m-a întrerupt fix în mijlocul prezentării proiectului *nostru*. De tăcerea inconfortabilă. Nici măcar nu cred că știe ce înseamnă *inconfortabil*.

— Aha! anunță el, victorios, scoțând din rucsac un dosar verde-neon.

Chiar și din fața clasei văd că are un colț îndoit. Îl deschide și începe să scoată documentele. Nu-mi dau seama câte pagini sunt. Trei sau patru, probabil printate pe ambele părți, fiindcă cine irosește hârtia pe o prezentare legată de ecologism?

Spre binele lui, sper că măcar le-a printat pe ambele părți.

Quint începe să le împartă. Pagini capsate pentru colegi și un dosar cu trei inele pentru domnul Chavez. Nu folosește metoda mai eficientă, „ia una și dă mai departe”, pe care aș fi folosit-o eu, probabil fiindcă e cea mai ineficientă persoană de pe planetă. Nu, el se plimbă printre mese și le împarte una câte una. Rânjind. În timp ce i se rânjește. Ar putea fi un politician, seducând masele cu pasul lui săltat și zâmbetul relaxat. O fată chiar flutură din gene spre el, când ia foile, bâlbâind un *Mersi, Quint* într-o tentativă de flirt.

Mi s-au albit încheieturile degetelor în jurul indicatorului. Mi-l imaginez pe Quint lovindu-se la degetul mare de la picior de unul dintre picioarele meselor sau alunecând pe o substanță de laborator vărsată și sucindu-și glezna. Sau, chiar și mai bine, îmi imaginez că, în graba lui, a luat mapa greșită și tocmai ce a împărțit 32 de exemplare dintr-o scrisoare de dragoste adresată directoarei, doamna Jenkins. Nici măcar el nu poate fi imun la o asemenea rușine, nu?

Dar bineînțeles că nu se întâmplă nimic din toate astea. Visurile mele de justiție cosmică nu se împlinesc niciodată. Dar nervii mi s-au mai domolit oarecum, până în momentul în care Quint își face drum spre fața clasei și în sfârșit mă învrednicește cu o privire. Schimbarea este instantanee: postura defensivă pe care o adoptă, felul în care ridică bărbia, în care i se întunecă ochii în timp ce ne adunăm forțele pentru înfruntare. Ceva îmi spune că se pregătește pentru clipa asta de când a intrat. Nu-i de mirare că nu s-a grăbit cu împărțirea foilor.

Încerc să zâmbesc, dar îmi iese mai mult ca un mârâit.

— Mă bucur că ai reușit să ni te alături!

Îi tresare maxilarul.

— Nici n-aș fi îndrăznit să ratez asta! Partenero.

Ochii îi fug spre machetă și, pentru o clipă, îi citesc surprinderea pe față. Pare aproape impresionat.

Ar trebui să fie. Impresionat, dar și rușinat pentru că e prima dată când o vede.

— Drăguță machetă, mormăie el, luând poziție de cealaltă parte a variantei în miniatură a zonei Main Street. Văd că n-ai pus centrul de reabilitare sugerat de mine, dar...

— Poate dacă aveam mai mult ajutor, aș fi putut îndeplini și solicitările inutile.

Quint mârâie încet.

— Îngrijirea animalelor rănite în urma turismului și a consumerismului nu e...

Domnul Chavez tușește tare în pumn, întrerupându-ne cearta. Ne aruncă o privire obosită.

— Încă două zile, măi! Trebuie să vă mai suportați doar două zile. Putem să parcurgem prezentarea fără vărsare de sânge?

— Desigur, domnule Chavez, zic, în același timp în care Quint spune:

— Scuze, domnule C!

Mă uit la el.

— Să continui sau ai ceva de adăugat?

Quint mimează o plecăciune, fluturând o mână în direcția mea.

— Scena îți aparține, spune el, înainte să adauge, încetisor: Nu c-ai fi vrut să o împarți, oricum.

Câțiva dintre colegii din primul rând îl aud și chicotesc. O, da, e atât de amuzant! Data viitoare, încercați voi să lucrați cu el și să vedeți cât e de nostim.

Scrâșnesc iar.

Dar, când mă întorc spre planșa de prezentare, am mintea goală.

Unde eram?

O, nu! O, nu!

Ăsta-i! Cel mai groaznic coșmar al meu. Știam că asta se va întâmpla. Știam că voi uita.

Și știu că e vina lui Quint.

Panica îmi inundă sistemul când scot notițele și încep să le răsfoiesc cu o singură mână. *Resort & Spa... închirieri de biciclete electrice...* Câteva cartonașe alunecă pe podea. Fața mi se înroșește ca un semafor.

Quint se apleacă și ridică notițele căzute. Le smulg din mâna lui, cu inima bubuind. Simt ochii colegilor fixați intens asupra mea.

Îl urăsc pe Quint. Urăsc disprețul lui absolut față de oricine, în afară de el. Refuzul lui de a apărea măcar o dată la timp. Incapacitatea lui de a se face util.

— Pot să zic și eu ceva, se oferă Quint.

— Mă descurc! mă răstesc la el.

— Bine, fie!

Ridică mâinile, în semn de apărare.

— Ziceam doar. E și prezentarea mea, în caz că ai uitat.

Cum să nu! Pentru că s-a implicat *atâât* de mult!

— Ce va transforma cu adevărat Fortuna Beach într-o destinație obligatorie? șoptește Jude.

Mă blochez și mă uit la el, pe atât de recunoscătoare, pe cât sunt de iritată de purtarea lui Quint. Jude ridică din nou degetul mare și poate, până la urmă, funcționează telepatia dintre gemeni azi, fiindcă sunt sigură că-i aud cuvintele încurajatoare. *Te descurci, Pru. Relaxează-te!*

Anxietatea mi se domolește. Pentru a mia oară, mă întreb de ce a trebuit să ne tortureze domnul Chavez cu parteneri de laborator desemnați, când Jude și cu mine am fi făcut o echipă genială. Clasa a zecea ar fi fost o nimica toată dacă n-ar fi existat biologia marină și Quint Erickson!

Mersi! mimez către Jude și pun cartonașele jos. Aveam nevoie doar să mi se amintească și cuvintele țâșnesc imediat din mine. Îmi continui discursul, încercând să ignor prezența lui Quint. Cel puțin unii dintre colegi se uită la hârțuile împărțite de el, așa că nu se holbează *chiar toți* la mine.

— Cum ziceam, ceea ce va atrage un cu totul alt soi de turiști ecoconștienți este seria noastră fenomenală de evenimente și aventuri. Vizitatorii pot coborî pe fundul oceanului, la bordul unor submarine pentru petreceri private. Vor fi tururi cu caiacul spre insula Adelai, unde, pe lângă faptul că puteți ajuta la etichetarea și urmărirea focilor, le puteți și numi după bunul plac. Și, punctul meu preferat din plan, vom găzdui săptămânal petreceri nebune pe plajă!

Auzindu-mi ultimele cuvinte, câteva dintre privirile sticloase ale colegilor mei își recapătă brusc limpezimea. Ezra lasă chiar să-i scape un chiot. Firește că *avea* să reacționeze așa!

Încurajată, continui.

— Așa! Fortuna Beach va fi în curând faimoasă pentru petrecerile de pe plajă, unde se vor servi fructe de mare din surse sustenabile și se vor degusta delicatose organice, în timp ce vei socializa cu alte persoane conștiente de protejarea mediului, la fel ca tine. Dar știți care-i cea mai bună parte? Toți cei care vor participa vor primi o pungă de gunoi și un

apucător la sosire, iar apoi, la finalul serii, după ce-au umplut punga cu gunoarie de pe plajele noastre, pot primi la schimb o plasă de pânză reutilizabilă, doldora cu daruri atent selecționate. Cum ar fi...

Pun jos indicatorul și mă întind după sacoșa de pe podea.

— O sticlă de apă din aluminiu fără BPA!

Scot sticla și o arunc în mulțime. Joseph o prinde la mustră, uimit.

— Ustensile de bambus de luat oriunde! Un jurnal făcut din materiale reciclate! Șampon în ambalaj fără plastic!

Arunc toate cadourile. Acum cu siguranță am reușit să atrag atenția colegilor mei.

După ce nu mai rămâne nimic de împărțit, fac sacoșa ghem și i-o arunc domnului Chavez, dar n-ajunge până acolo. Ezra o prinde la mijlocul distanței. Colegii încep să observe că fiecare obiect a fost marcat cu noul logo și sloganul pe care le-am creat.

FORTUNA BEACH: UN MEDIU PRIETENOS, PRIETENOS
CU MEDIUL!

— Aceste idei și multe altele sunt prezentate detaliat în referatul nostru, zic, arătând spre foile capsate de pe cea mai apropiată masă. Adică așa presupun. Nu le-am văzut propriu-zis și ceva îmi spune c-au fost finalizate cu vreo zece minute înainte de oră, azi-dimineață.

Îi zâmbesc dulce lui Quint.

Expresia lui e iritată, dar și ușor arogantă.

— Probabil nu vei afla niciodată.

Comentariul lui îmi trimite un fior de incertitudine de-a lungul șirei spinării și sunt convinsă că asta i-a fost și intenția.

* Bisfenol, compus chimic aflat în componența unor recipiente și ambalaje din plastic, cum ar fi sticle de apă, de lapte sau casolete, și care poate fi nociv pentru sănătatea bebelușilor (n. tr.).

Referatul are și numele meu pe el, în fond. Știe că voi înnebuni de curiozitate să aflu ce-i în el și dacă-i bun de ceva.

— Înainte să încheiem, zic, întorcându-mă iar spre colegi, vrem să-i mulțumim domnului Chavez pentru că ne-a învățat atât de multe despre acest uimitor colț de lume în care trăim și despre viața marină și ecosistemele aflate la o aruncătură de băț de noi. Nu știu ce aveți voi de gând, dar *eu* vreau să fac parte din soluție, să mă asigur că protejăm și păstrăm oceanele pentru copiii și nepoții noștri. Din fericire pentru noi, cred că am dovedit azi cum vom reuși: *devenind verde*, Fortuna Beach poate *aduce verzișori!*

Îmi frec degetele, prefăcându-mă că țin un teanc de bani. I-am zis lui Quint despre cum îmi voi încheia discursul. Ar fi trebuit să spună partea asta cu mine, dar evident că nu a făcut-o. Nu se deranjează nici măcar să „țină” banii imaginari.

— Mulțumesc că m-ați ascultat!

Colegii încep să aplaude, dar Quint face un pas în față și ridică mâna.

— Pot să adaug ceva?

— Chiar e necesar? mă răstesc.

Îmi aruncă un rânjet și îmi întoarce spatele.

— Sustenabilitatea și turismul nu prea se împacă, de obicei. Avioanele poluează mult și oamenii tind să producă mai mult gunoi când călătoresc decât atunci când rămân acasă. Acestea fiind spuse, turismul este bun pentru economia locală și, ce-i drept, nu dispăre nicăieri. Vrem ca Fortuna Beach să fie recunoscută pentru grija față de vizitatori, desigur, dar și față de natura sălbatică.

Oftez. N-am zis deja toate astea?

— Dacă veți citi informațiile de pe foi, continuă Quint, și sunt sigur că nimeni dintre voi în afară de domnul Chavez nu va face asta, veți vedea că una dintre inițiativele noastre

importante ar fi să promovăm Centrul de Salvare a Faunei Marine din Fortuna Beach ca destinație turistică de top.

Am nevoie de toată voința ca să nu-mi dau ochii peste cap. Ne-a vorbit non-stop despre ideea cu centrul de reabilitare tot anul. Dar cine vrea să-și petreacă vacanța uitându-se la delfini subnutriți, în piscine mici și triste, când poate să meargă să înoate alături de ei în golf?

— Pentru ca oamenii să înțeleagă efectul pe care-l au acțiunile lor asupra mediului, trebuie să vadă direct consecințele acestora și de aceea noi...

Se oprește.

— De aceea *eu* cred că orice plan de ecoturism ar trebui să se concentreze pe educație și voluntariat. Referatul va explica totul în detaliu. Mulțumesc!

Quint se uită la mine. Ochii ni se întâlnesc, iar disprețul reciproc e vizibil.

Dar... asta a fost. S-a terminat. Proiectul ăsta îngrozitor, care m-a secăt de energie, s-a încheiat.

Sunt liberă.

— Mulțumesc, domnule Erickson, domnișoară Barnett!

Domnul Chavez răsfoiește referatul lui Quint și bineînțeles că mă întreb dacă acesta a inclus măcar *una* dintre ideile mele. Stațiunea, bicicletele, petrecerile pe plajă?

— Cred că este destul de evident, însă, ca să fim siguri, îmi puteți spune cum a contribuit fiecare la proiect?

— Eu am făcut macheta, zic, și planșa de prezentare și am creat materialele promoționale prietenoase cu mediul. Aș spune că am fost și managerul general al proiectului.

Quint pufnește.

Domnul Chavez ridică o sprânceană.

— Nu ești de acord, domnule Erickson?

— Ba da, zice el, clătînând vehement din cap. *A manageriat*. Atââât de mult management!

Încremenesc. Cuvintele îmi explodează pe limbă. *Trebuia! Nu e ca și cum urma să te oferi tu să faci ceva din toate astea!* Dar, înainte să răbufnesc, domnul Chavez întreabă:

— Și tu ai scris referatul?

— Da, domnule. Și am făcut rost de fotografii.

Profesorul nostru scoate un sunet de parcă i s-ar părea interesantă informația, dar eu strâmb din buze. A făcut rost de fotografii? Îmi pare rău, dar un copil de clasa a doua poate decupa fotografii din *National Geographic* și le poate lipi pe un afiș.

— Grozav! Vă mulțumesc amândurora!

Dăm să mergem spre masa noastră, fiecare pe un culoar diferit, când domnul Chavez mă oprește.

— Prudence? Lăsăm indicatorul în față, da? Nu mi-ar plăcea ca domnul Erickson să fie tras în țepă când suntem atât de aproape de sfârșitul anului.

Colegii mei râd, iar eu las indicatorul în fața clasei, pe suportul de la tabla albă, încercând să nu mă simt jenată. Cu mâinile libere, iau macheta și o duc la masa mea.

Quint își sprijină bărbia în palmă, acoperindu-și gura, și mă privește în timp ce mă apropii. Sau privește macheta. Aș vrea să-i pot citi gândurile. Aș vrea să văd vinovăție, știind că n-a făcut nimic ca să ajute cu partea asta din proiect. Sau măcar rușine pentru că a întârziat în cea mai importantă zi a anului, lăsându-mă să mă descurc singură.

M-aș bucura chiar să văd stânjeneală, când își dă seama că partea mea de proiect a depășit-o cu mult pe a lui. Sau poate un fel de apreciere pentru că am dus așa-zisul nostru parteneriat în spinare tot anul.

Pun jos macheta și mă așez. Scaunele noastre sunt împinse la capetele mesei, din instinctul de a lăsa între noi o distanță cât mai mare. Coapsa mea dreaptă a avut vânățai luni întregi de cât s-a lovit de piciorul mesei.

Quint își desprinde privirea de pe machetă.

— Credeam c-am hotărât să nu facem tururile cu barca pe Adelai, fiindcă pot tulbura populația de elefanți-de-mare.

Cu atenția îndreptată spre domnul Chavez, care se așază în fața clasei, zic:

— Dacă vrei ca oamenilor să le pese de elefanții-de-mare, trebuie să le arăți elefanți-de-mare. Nu unii pe jumătate morți, hrăniți cu biberonul pe o masă de operație.

Deschide gura și simt că urmează să-mi dea un răspuns tăios. Mă pregătesc să contracarez orice comentariu stupid ar urma să facă. Mă înfurii iar. Vreau să urlu. *Nu puteai fi aici? Măcar. De. Data. Asta?!*

Dar Quint se oprește singur și scutură din cap, așa că-mi rețin și eu furia.

Țăcem, cu macheta între noi, unul dintre referatele capitate fiind la un braț distanță, dar refuz să-l iau. Totuși, pot vedea coperta. Măcar a păstrat titlul așa cum ne-am înțeles: „Conservare prin ecoturism în Fortuna Beach”, referat de Prudence Barnett și Quint Erickson. Biologie marină. Domnul Chavez. Sub numele nostru se află o fotografie tulburător de tristă a unui animal marin, poate o focă sau un leu-de-mare sau cine știe ce, pentru că niciodată nu-mi dau seama care-i care. E prins într-un fir de undiță, înfășurat ca o mumie, cu niște răni adânci în zona gâtului și pe înotătoare. Ochișorii lui negri privesc aparatul cu cea mai tragică expresie pe care am văzut-o vreodată.

Înghiț în sec. Poza are efectul dorit când vine vorba de stârmit emoții, recunosc.

— Văd că ai pus mai întâi numele meu, zic.

Nu știu sigur de ce spun asta. Nu știu sigur de ce zic jumătate dintre lucrurile pe care le spun în preajma lui. Are el ceva care mă împiedică să-mi țin gura. Parc-aș mai avea mereu un glonț pe țevă și nu mă pot abține să nu trag până golesc magazia.

— Chiar dacă nu-ți vine să crezi, știu să ordonez alfabetic, mormăie el. Până la urmă, am absolvit grădinița.

— Șocant, răspund.

Quint oftează.

Domnul Chavez termină ce are de notat pe clipboard și ne zâmbeste tuturor.

— Vă mulțumesc pentru niște prezentări de grup fantastice! Sunt impresionat de eforturile și de creativitatea de anul acesta. O să vă aflați mâine notele. Vă rog, faceți s-ajungă la mine rapoartele finale privind munca de laborator.

Scaunele scârțâie și hârțiile foșnesc, cât timp colegii mei încep să caute prin genți și ghiozdane. Mă uit la Quint, așteptând o reacție.

El mă privește confuz.

Ridic o sprânceană.

El face ochii mari.

— Oh!

Își trage rucsacul mai aproape și se apucă să scoțoască prin haosul dinăuntru.

— Am uitat complet de el!

Cât de șocant!

— Ai uitat să-l aduci? zic. Sau ai uitat să-l faci?

Se oprește și se strâmbă.

— Ambele?

Îmi dau ochii peste cap și el ridică mâna, iar jena lui de moment se evaporă deja.

— Nu e cazul s-o spui.

— Ce să spun? fac eu, în timp ce un șuvoi de cuvinte precum *incompetent* și *leneș* și *neajutorat* îmi inundă gândurile.

— Vorbesc cu domnul Chavez, mă asigură el. Îi zic că e greșeala mea și că-i pot trimite raportul pe e-mail diseară...

— Nu te obosi.

Deschid mapa pentru biologie, unde se află raportul final de laborator, chiar deasupra, tastat frumos și cu o diagramă bonus privind toxicologia mediului. Mă aplec peste masă și îl transmit mai departe.

Când mă uit din nou la el, Quint pare... furios?

— Ce-i?

Face semn spre raportul care dispare în teanc.

— N-ai avut încredere în mine să-l fac?

Mă întorc spre el.

— Pe bună dreptate.

— Ce s-a întâmplat cu noțiunea de echipă? Poate, în loc să-l faci tu, ai fi putut să-mi amintești. L-aș fi făcut.

— Nu-i treaba mea să-ți aduc aminte de teme. Sau să ajungi la timp la oră.

— Am fost...

Îl intrerup, ridicând brațele, exasperată.

— Mă rog! Nu contează. Hai să ne bucurăm că în sfârșit s-a încheiat acest *parteneriat!*

Quint scoate un zgomot din gât și, deși cred că e de acord cu mine, tot mă înroșesc de nervi. Am dus în spate echipa tot anul, făcând mult mai mult decât partea mea. Din punctul meu de vedere, sunt cel mai bun lucru care ar fi putut să i se întâmple.

Domnul Chavez ia și ultima lucrare care ajunge în față.

— Știu că mâine e ultima zi de clasa a zecea și abia așteptați vacanța, dar în seara asta e tot școală, prin urmare, iată ce temă aveți!

La unison, toți colegii gem, evident îndurerăți, în timp ce el scoate capacul unui marker verde și începe să scrie pe whiteboard.

— Da, știu, știu! Dar gândiți-vă că e posibil să fie ultima

LIBRIS | Welspan
books

șansă de a împărtăși cu voi înțelepciunea mea superioară.
Acordați-mi un moment sub lumina reflectoarelor, bine?

Scot un pix și încep să copiez tema în caiet.

Quint nu o face.

Când sună de ieșire, e primul care iese pe ușă.

Capitolul 3

Jude răsfoiește lenes manualul de biologie marină.
— N-am nimic contra temelor, în general. Dar teme în penultima zi de școală? E amprenta unui adevărat despot!

— Ah, nu te mai plânge! zice Ari din spatele meniului.

Petrece multă vreme studiindu-l de fiecare dată când venim, deși mereu comandăm aceleași lucruri.

— Măcar aveți vacanță de vară. Profii noștri ne-au dat liste de lectură detaliate și planuri de exerciții, ca să ne „țină ocupați”. Iulie e luna mitologiei grecești. Uraaa!

Jude și cu mine ne uităm descumpăniți la ea. Stăm toți trei într-un separeu pe colț din Encanto, locul nostru preferat de pe Main Street. E o capcană turistică, amplasată chiar la bulevardul principal (întrezărești chiar și plaja prin geamurile din față), dar se aglomerează doar în weekenduri, ceea ce-l transformă în locul ideal și tihnit de pierdut vremea după școală. În parte, fiindcă amestecul de mâncare mexicană și portorică este demențial. Și în parte pentru că proprietarul, Carlos, ne oferă sucuri gratis și câte chipsuri cu salsa putem mânca, fără să se plângă că i-am ocupa prețiosul spațiu al separeului. Să fiu sinceră, cred că-i place să stăm aici, chiar dacă luăm mâncare doar între orele 15 și 18, ca să putem plăti la jumătate de preț aperitivele speciale.

— Ce-i? întrebă Ari, remarcând în sfârșit privirile pe care i le aruncăm eu și Jude.